

Vernietig het islamitisch fascisme

Zineb El Rhazoui

Vernietig het islamitisch fascisme

Vertaald door Mario Molegraaf

2018 Prometheus Amsterdam

Aan de atheïstische moslims

Eerste druk maart 2018

Tweede druk maart 2018

Oorspronkelijke titel *Détruire le fascisme islamique*

© 2016 Zineb El Rhazoui

© 2018 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Mario Molegraaf

Omslagontwerp Tessa van der Waals

Foto auteur Joel Saget

Zetwerk Mat-Zet bv, Soest

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 3800 4

‘Wanneer je naar racisme kijkt, moet je antiracisme niet zien als een toestand van strijd met de buitenwereld, je moet antiracisme ook zien als een toestand van strijd tegen jezelf. Ik geloof niet dat men mij ooit heeft uitgemaakt voor racist, daarom kan ik zeggen dat ik door mijn jeugd beslist door racisme ben aangetast en men er alleen door een voortdurende strijd van afkomt. Op een gegeven moment had ik de neiging erg aardig te zijn voor mensen uit de derde wereld, dat waren toen de koloniën, mensen die me een erg slecht manuscript brachten. Tegen een Fransman, tegen een blanke zou ik hebben gezegd: het is slecht. Tegenover hen kwam ik met breedspakigheden die ik voor beleefdheid hield, maar die eigenlijk een zeker racisme uitdrukten, waarvan ik sindsdien trouwens helemaal af ben. Maar er zijn zeker andere niveaus van racisme die ik nog heb en waar ik vanaf moet.’¹

Jean-Paul Sartre

Islamofobie, intellectueel bedrog

Islamophobie: (islamofobie) nom féminin, hostilité envers l'islam, les Musulmans.²

[*Islamofobie*: vijandigheid jegens de islam, moslims.]

Jawel, de term is doorgedrongen tot het woordenboek, precies in de vorm die de pleitbezorgers willen: islamofob zijn, is je vijandig betonen, in welke vorm ook, jegens de islam,³ als religie of cultuur, en jegens moslims, belijdend of niet, mensen die voor het geloof van Mohammed hebben gekozen of eenvoudig als moslim zijn geboren, mensen die zichzelf als moslim omschrijven of als zodanig worden gezien. De islam als geloof wordt niet onderscheiden van de islam als beschaving, zoals bij moslims niet wordt vastgesteld of ze in cultureel opzicht tot deze religie behoren, door vererving, of door oppervlakkig dan wel fundamentalistisch geloof. Kritiek leveren op de Islam

is zich de facto schuldig maken aan een argumentum ad hominem jegens honderden miljoenen mensen op aarde, aldus teruggebracht tot een homogeen menselijk geheel. Islamofoob zijn, dat is racistisch zijn: het is vijandig staan tegenover een groep mensen, omschreven doordat ze tot een nieuw ras behoren, het islamitische ras, en niet doordat ze een religieuze ideologie aanhangen. Met andere woorden: als je vindt dat de islam een treurig lot voor vrouwen in petto heeft, als je eraan herinnert dat de profeet van de islam persoonlijk aan jihad deed en dit geen uitvinding is van de terroristen uit de twintigste eeuw, als je je erover opwindt dat in deze religie op afvalligheid de doodstraf staat, als je Mohammed geen heilige vindt omdat hij met een meisje van 6 jaar trouwde⁴, of als je verwijst naar de door zijn legers gepleegde massamoorden, dan ben je islamofob. En islamofob zijn betekent automatisch dat je een persoonlijke haat koestert jegens elke moslim, ongeacht of dit identiteit-etiket nu berust op de ideologie, de daden of het belijden van de islam.

Onder wat islamisten, racisten, voorstanders van culturele diversiteit en aanhangers van het communitarisme islamieten noemen, vind je atheïsten, militante atheïsten, agnosten, deïsten, niet-belijders, oppervlakkige belijders, 'kan-me-niet-scheel-isten', vrome mensen en militante radicalen.

Islamisten zijn degenen onder hen die vinden dat hun persoonlijke belijden van de islamitische religie voorrang moet hebben boven de wetten van de Franse Republiek, evenals degenen die ernaar streven een collectief belijden van de islam in te stellen dat juridische aanpassingen vergt om van Frankrijk een enclave van de oemma⁵ te maken. Sommige Franse politici en media hebben deze laatste twee categorieën moslims gekozen als basis voor de standaardidentiteit van de vermeende islamitische ‘gemeenschap’. De rest van de moslims, mensen die niet vooral door de islam worden gekenmerkt, gebruikt men slechts als alibi in het zogenaamde antiracistische verhaal van de islamofobieroeppers. Ze dienen slechts als illustratie in de retoriek van ‘niet alles op één hoop’, die elke eerlijke benadering ondermijnt van de islamitische religieuze teksten waarop de islamisten teruggrijpen voor het vestigen van hun heerschappij, met sociale strijd dan wel met wapens. Niemand met gezond verstand kan beweren dat alle moslims terroristen zijn, maar als je erop wijst dat alle terroristen islamisten zijn en geen verwarde personen of gewone criminelen, dan kun je worden beticht van islamofobie. Op deze manier kunnen de islamisten en hun gewapende terroristische tak elke keer dat hun ideologie kritiek oproept in de islamitische massa opgaan. Dus bestaat hij toch, de echte grote hoop.

Zo is een semantische verwarring tussen aversie van een idee of zelfs gewoon kritiek op een idee – een religie – en diepe haat jegens een heel grote groep mensen, het voornaamste discussie-instrument geworden van de islamisten die de democratie teisteren. Opzettelijk verwarren ze islam en moslims, want net als hun tweelingvijanden van extreemrechts in Europa beschouwen ze de moslim niet als individu, maar als gemeenschap. De islamisten en wie hen steunen beweren te reageren op extreemrechts, maar in feite hanteren ze dezelfde discussie-instrumenten. Voor hen bestaat de maatschappij uit gemeenschappen die tegengestelde belangen hebben, rechten zijn niet universeel maar gemeenschapsgebonden. In de ogen van traditioneel extreemrechts heeft de ‘autotochtone’ gemeenschap voorrang omdat die sinds lang in het land aanwezig is en een superieure beschaving heeft, maar voor de islamisten gaat de islamitische gemeenschap vóór op de rest van de wereld op grond van de wil van Allah, die boven de wil van de mensen staat.

Dankzij deze semantische truc is het de islamisten gelukt in Frankrijk de eerste steen te leggen voor het totalitaire juk dat ze elders met dwang of terreur hebben opgebouwd. Elke keer wanneer er op aarde een islamitische terroristische aanslag wordt gepleegd, roepen ze in koor

‘dat is geen islam’, maar tegelijk proberen ze de maatschappij van elk middel te beroven om op te treden tegen de manifestaties van dezelfde criminele ideologie die ze hypocriet afwijzen. Ze gijzelen dus het gezonde verstand: de terroristen zouden de islam niet vertegenwoordigen, maar iedereen die hun ideologie aan de kaak stelt wordt ervan beticht alle moslims te schaden. Als je niet voor deze redenering zwicht, dan ben je islamfoob. Om dit etiket dat je tot een racist bestempelt te vermijden, rest je niets anders dan de oorzaak voor het terrorisme te zoeken in sociale problemen, armoede, werkeloosheid, kolonialisme en de buitenlandse politiek van de westerse staten. Om maar geen islamfoob te zijn, moet je de wortels van het kwaad overal zoeken, behalve waar ze echt zitten: in de islamitische teksten, in de *sira*⁶ van de profeet en in de lange, gewelddadige geschiedenis van de opeenvolgende islamitische regimes sinds de opkomst van de islam. Om niet islamfoob te zijn, is de maatschappij verplicht manifestaties van de radicale islam die terrorisme baren normaal te vinden en de terreurdaad zelf als een gewone misdaad te zien, gepleegd door een verwarde persoon, een reactie op door het Westen begaan onrecht, dus een gepast antwoord op het eigen racisme. In de ogen van de islamisten zal het Westen nu eenmaal, zolang het zich niet onderwerpt aan de Islam,

de universele wet van Allah die voor alle mensen in alle contreien geldt, racistisch zijn.

Maar daarmee houden de ambities van de islamisten niet op. Toen het niet lukte in Europa van godslastering een misdrijf te maken, hebben ze maar hun toevlucht genomen tot islamofobie, en ze doen erg hun best dat begrip een juridisch kader te geven. Racisme is in Frankrijk geen mening, maar een misdaad. Nu islamofobie volgens de omschrijving van het woordenboek racisme is, zou kritiek op de islam strafbaar kunnen worden. Wat men wil, staat zonder meer in de slogan van het *Collectif contre l'islamophobie en France* (CCIF): 'Islamofobie is geen mening, maar een misdaad.' Het is erom begonnen de wetgeving tegen racisme, vrucht van veel sociaal-culturele strijd, waaraan de islamisten nooit hebben bijgedragen, te verwringen zodat de islam heilig wordt en boven elke kritiek verheven. Het CCIF omschrijft islamofobie als: 'Alle vormen van discriminatie of geweld tegen instellingen of personen omdat ze, daadwerkelijk of vermeend, de islam aanhangen.' Er lijkt dus geen sprake te zijn van het idee alle kritiek op de islamitische religie te smoren. Deze omschrijving mag meer ruimte voor kritiek laten dan die uit het woordenboek, het CCIF maakt een speerpunt van een concept dat niets meer met de strijd tegen racisme heeft te

maken. Men koppelt islamofobie aan antiracisme om racisme van zijn betekenis te ontdoen: iemand uit de Maghreb wordt niet als zodanig afgewezen, maar omdat hij islamiet is. Een Afrikaan die christelijk is, zou minder last hebben van discriminatie dan zijn islamitische landgenoot. Voor bevolkingsgroepen die in Frankrijk traditioneel door vreemdelingenhaat worden getroffen, zou het dus volstaan om zich tot het christendom te bekeren: dan verdwijnt het racisme als bij toverslag. Bij het CCIF bezien ze systematisch de aanduiding ‘islamitische vrouw’ in dossiers over vrouwen met bedekkende kleding. Waarvoor, als de vrouwen met discriminatie te maken krijgen, dat niet te wijten is aan de islamistische ideologie die ze uitdragen, maar eenvoudig aan hun islamitische herkomst. Zonder ooit met zoveel woorden het universele recht te verwerpen om kritiek op ideeën te leveren, buiten de activisten van het CCIF het juridische arsenaal van wetten tegen racisme uit om indirect de islamistische ideologie te bevorderen: door bij te dragen aan de normalisatie daarvan in het hart van de samenleving en door te proberen de vijandigheid die ze oproept te criminaliseren. Het CCIF beroept zich er bijvoorbeeld op nooit aangifte te hebben gedaan tegen ‘satirische bladen die er prat op gaan de islamitische religie te beledigen, vooral via de profeet daarvan,’ en dit terwijl men ‘de ideeën daarachter afkeu-

renswaardig' vindt. Op de site van het collectief ontwijkt men handig het semantische debat rondom de term islamofobie, onder het mom dat die in politieke kringen heel veel wordt gebruikt en zelfs is erkend door de Commission Nationale Consultative des Droits de l'Homme (CNCHD), waarvan het CCIF een van de voornaamste gesprekspartners is. In het rapport over 2013 hekelde de CNCHD het 'gemeengoed worden van racistische taal in de anonimiteit van internet, een cultuur van schokkend taalgebruik, discussie tegen de grenzen van de humor aan, zelfs wantrouwen jegens de gedachtegang van het antiracisme dat als censuur wordt gezien'. Twee jaar later, in 2015, na de massamoord met kalashnikov op de medewerkers van *Charlie Hebdo*, aan de kaak gesteld als islamofoben, zijn de door de islamisten gewenste 'grenzen van de humor' een stuk duidelijker geworden.

Het chanteren met islamofobie gaat gepaard met juridische redeneringen om het onaanvaardbare de schijn van normaliteit te verlenen in de democratische samenlevingen waar de vrijheden bovenal dienden om de vrije samenleving te verdedigen. Immigratie, racisme, vreemdelingenhaat, onderdrukking van minderheden, reminiscenties aan het kolonialisme, marginalisering en sociale kwesties: het zijn echte problemen, maar door de islamisten gekaapt

ter bevordering van hun streven naar een aan Allahs wet onderworpen samenleving. In hoeverre kan het volgen van de salafistische levenswijze worden gezien als een onschuldige persoonlijke keuze, terwijl het een blijk is van instemming met een fascistische ideologie met louter totalitaire bedoelingen? Je hoeft maar te kijken naar de landen waar de islam, geheel of gedeeltelijk, wordt toegepast om te zien hoe weinig de islamisten zich gelegen laten liggen aan de universele beginselen waarop ze zich in een democratie beroepen. Niet één islamitische theocratie staat de burgers vrijheid van geweten en van godsdienst toe. Maar in een Europese context, waar de mensenrechten heilig zijn, zegt de islamist tot een minderheid te behoren en verdedigt hij het recht op anders-zijn dat hij op eigen terrein niet duldt. Zeker, hij wil de vrijheid graag verdedigen, maar alleen de vrijheid nog religieuzer te zijn. De islamist streeft ernaar zijn gemeenschap te isoleren, een muur tussen moslims en anderen op te richten via kleding, cultuur, taal, geografie en recht, om intussen iedereen van haat te beschuldigen. De islamist hekelt haat, niet omdat hij geen haat voelt, maar omdat hij meent er het alleenrecht op te hebben. Erger nog, de islamist denkt de behoeder te zijn van de 'legitieme haat', die volgens hem Gods wil zou zijn. Betwist je hem dit alleenrecht, dan ben je islamofob.

De islamist leent de democratische dialectiek, zegt dat

hij een groot aantal mensen vertegenwoordigt om beter minderheden te kunnen onderdrukken. En zolang de islam geen staatsgodsdienst is, beweert de politieke Islam religieuze diversiteit te respecteren, om de onschendbaarheid van het eigen domein beter in de hand te kunnen houden. Het salafistische vocabulaire, niet van dat van Islamitische Staat en de islamitische theocratieën te onderscheiden, wordt door de islamisten verdedigd als een uitdrukking die bij de islamitische identiteit hoort. Afwijzing ervan ziet men als discriminatie van alle moslims. Terecht denk je dat mensen verdelen in homogene groepen die onder verschillende wetten vallen racistisch is, maar de islamist beweert ook het alleenrecht op racisme te hebben. Hij verbiedt dat mensen met zijn geloof trouwen met joden, christenen of atheïsten, maar deze discriminatie is voor hem de wil van God waarover hij op aarde waakt. Als je over hem zegt dat hij een racist is, dan ben je islamofob.

Zolang islamofobie nog niet als juridisch wapen kan dienen om elke kritiek op hem te muilkorven, blijft de islamist doen of de Islam niets heeft om bang voor te zijn. Hij beweert dat de terroristen de 'ware' islam niet kennen, een 'religie van vrede en liefde'. Geloof jij dat? Nou, dan ken je de islam niet, het hegemonisme ervan en het door en door

politieke karakter. Dan weet je niet dat voor de profeet en zijn metgezellen de wereld uit twee delen bestond: *dar al-islam*, het huis van de Islam, en *dar al-harb*, het huis van de oorlog. Dan ben jij het die, om maar niet van racisme te worden beschuldigd, de westerse Verlichting bewie-rookt en die ontzegt aan de Islam. Het is niet onwetendheid over de islam die tot terrorisme leidt – de soldaten van Allah baseren zich namelijk op teksten die ze uit hun hoofd kennen – maar jouw acceptatie van terrorisme als feit dat buiten deze religie zou liggen. Zolang je de verderfelijke dialectiek van de islamisten niet onderuit hebt ge-haald, ben je slechts een van hun talloze nuttige idioten.